

יוסף מוקיר שבת

לפני שנים רבות גר בכפר קטן איש עני ושמו יוסף.. הוא היה עני וחי בצרף קטן ובמשך כל השבוע עבד קשה מאד, ואת הכסף שהשתכר חסך לצורכי שבת. במשך ימות השבוע הוא ובני משפחתו אכלו בצמצום, בערב שבת היה יוסף לוקח את כל הכסף שחסך במשך כל השבוע וקונה בו מצרכים לשבת. המוכרים בשוק ידעו: את הטוב ביותר קונה יוסף לכבוד שבת! וכשהגיעה השבת, היה שלחנו של יוסף מלא מכל טוב, ולבו היה מלא שמחה. ולכן קראו לו כולם: "יוסף מוקיר שבת" משום שהוקיר את השבת ובעיניו הייתה יקרה לו מכל.

בכפרו של יוסף גר גוי אחד, עשיר גדול וקמצן מאין כמוהו. שאהב רק את רכושו ומעולם לא תרם לאיש ממונו. יום אחד חלם העשיר חלום מוזר, חלום משנה שהבהיל אותו ולא נתן לו מנוחה. ובחלום נאמר לו כך: "כל כסף ורכושך יעבור ליוסף מוקיר שבת, כי מכבד הוא את השבת."

נבהל האיש העשיר, קרא לחכמים וספר להם את חלומו. וכך אמרו לו החכמים: "כדאי לך למכור את כל מה שיש לך ולקנות אבן יקרה. תוכל לשמור על האבן היקרה מכל, וכך לא תאבד את כספך."

עשה האיש כדברי החכמים. מכר את כל רכושו, וקנה לו בכל כספו אבן יקרה מאד. תפר אותה לכובעו. וכך הלך האיש לכל מקום, הכובע לראשו, ולכובע תפורה אבן יקרה, יום אחד עבר האיש על גשר מעל לנהר שמח ומרצה מאד, ובעודו מטיל להנאתו, אמר לעצמו: "איש לא יקח ממני את כספי. כל רכושי בתוך כובעי!"

באותו רגע נשבה רוח סערה, רוח חזקה, והעיפה את הכובע מעל ראשו אל הנהר הסמוך, "אוי! אוי ואבוי!" קרא האיש. "כובעי! רכושי! האבן היקרה!" הכובע צף במים ונבלע בתוך הנהר. וכך נסחף הכובע עד לקרקעית הנהר,

בא דג גדול ובלע את האבן. ואת אותו דג העלו הדיגים ברשתם, הדיגים התפעלו מגדל הדג המרשים באותו יום, היה ערב שבת והשעה כבר הייתה מאחרת. הדיגים שמחו עם הדג הגדול ורצו אל השוק למכור אותו עמדתו הדיגים וקראו: "דג גדול! דג גדול!". מחירו של הדג היה יקר מאד והקונים לא רצו לקנותו. עד שיעץ להם אחד המוכרים בשוק: "לכו אל יוסף מוקיר שבת. הוא אינו חוסך מכספו. הוא מוכן לשלם מחיר גבוה, ובלבד שיכבד את השבת! הלכו הדיגים אל ביתו של יוסף. הוא שמח מאד כשראה את הדג הגדול, קנה אותו במיטב כספו, ושבח את הדיגים שהביאו לו דג נאה לכבד את השבת.

מֵהָר יוֹסֵף לְבַשֵּׁל אֶת הַדָּג לְכַבֹּד שַׁבָּת. הוּא נִקְהָ אֶת קִשְׁקִשָּׁיו, פָּתַח אוֹתוֹ, וּפְתָאוֹם:
מִשְׁהוּ נּוֹצֵץ... זוֹהֵר... מֵה זֶה? אָבֵן יִקְרָה בְּבִטְנוֹ שֶׁל הַדָּג... אָבֵן יִקְרָה מְכַל שְׂמֵחַ יוֹסֵף
שְׂמֵחָה גְדוֹלָה, הַנִּיחַ אֶת הָאָבֵן הַיִּקְרָה לְמִשְׁמֶרֶת, וְגַמְר לְהַכִּין אֶת הַדָּג לְכַבֹּד שַׁבָּת.
בְּצֵאת הַשַּׁבָּת מָכַר יוֹסֵף אֶת הָאָבֵן הַיִּקְרָה, וְנִהְיָ עֹשִׂיר גְּדוֹל. יוֹסֵף זֶה, שְׁהִיָּה מְכַבֵּד
אֶת הַשַּׁבָּת בְּעוֹנֵי, זָכָה לְכַבֵּד אוֹתָהּ בְּעֵשֶׂר.